

arbejdet, men det forudsætter selvfølgelig, at vi selv har gjort det grundlæggende arbejde hjemme, både, hvad angår vores egne sociale problemer og indretningen af vores egen bistandsindsats.

Tom Behnke (FP):

Tak til ministeren for redegørelsen. Topmødet blev jo en organisatorisk succes, og det synes jeg både ministeren og ministeriet skal have ros for. Topmødet satte da også fokus på de sociale problemer, der er rundt i hele verden.

Der var på topmødet ikke så meget fokus på Danmark, bortset fra at man naturligvis havde inviteret topmødedeltagerne til at komme rundt og se nogle forskellige danske projekter, som jo blev fremstillet i et flot lys i den forbindelse.

Vi har også alle sammen en tendens til at mene, at sociale problemer er noget, der kun findes i andre lande. Men det er imidlertid ikke kun i andre lande, der er sociale problemer; det er der i høj grad også i Danmark, hvor skiftende regeringer har haft så travlt med at tækkes vælgerne med alverdens forskellige tilskud, at de reelle sociale problemer er blevet overset og nedprioriteret.

Danmark har også hjemløse, Danmark har også gadebørn osv. Det kan naturligvis ikke måle sig med den egentlige fattigdom i ulandene, men jeg synes, det er vigtigt, at vi husker på, at Danmark også har en opgave.

Fremskridtspartiet var ikke specielt enig i det slutdokument, der blev vedtaget, og Fremskridtspartiet er ikke enig i, at de fattige landes gæld til Danmark og andre lande bare skal eftergives. Det er ikke sundt, at man blot eftergiver gælden, for det vil svække de pågældende landes selvrespekt, og det vil i mange tilfælde blot betyde, at de pågældende lande optager nye lån nu, hvor de får mulighed for det.

Det, der skal til, er en omlægning i de pågældende lande, hvor regeringerne skal tage egne problemer alvorligt, således at de fattige ikke blot lades i stikken, mens magthaverne i regering og parlament skovler til sig.

I Fremskridtspartiet er vi af den opfattelse, at den ulandbistand, som Danmark yder, burde skaffes gennem private indsamlinger, at det var frivillige organisationer, der brugte frivillige bidrag til at yde en indsats.

Der er for nemt, at man som repræsentant for Danmark kan rejse rundt i hele verden og give indtryk af, at man er vældig rundhåndet, og at man har ydet en masse bidrag. Sandheden er jo,

at det er tvangsindkrævede skattekroner, der bliver brugt til det, og dermed ikke noget, der egentlig er værd at prale af.

Det, der ville være værd at prale af for en minister, der rejser rundt i hele verden, var, hvis man havde et land, hvor man var i stand til at motivere befolkningen til at give frivillige bidrag til det ene eller det andet projekt. Det ville være noget, der var værd at prale af.

Samtidig skal de pågældende lande have mulighed for at producere og arbejde sig ud af problemerne, og det sker bedst ved at indføre reel frihandel, hvor de fattige landes produkter kan sælges i andre lande. Den diskussion havde vi også lidt tidligere – på de korte bemærkninger – hvor det endda blev påstået, at der i årtier har været frihandel i verden; det har der jo ikke.

Det, der er hindringen for, at vi kan få frihandel i verden, er i virkeligheden, at de vestlige lande ikke tør åbne deres markeder for ulandenes produkter, for man er godt klar over, at det vil give nogle økonomiske problemer. Men den skræk mener jeg ikke skal være nok til, at man forhindrer, at der bliver indført frihandel på verdensbasis.

Det var så også det, jeg var inde på i de korte bemærkninger. Det, de vestlige lande gør, er i virkeligheden, at de giver ulandene en pose penge og siger til dem: Så vil vi have fred for jer; så må I gerne tie stille. Det er ikke rimeligt.

Samtidig med alt det her og i forbindelse med topmødet er det mig også magtpåliggende at gøre indsigelse mod alle disse verdenstopmøder og internationale konferencer, som der også bliver lagt op til at der skal være mange flere af, internationale konferencer, hvor politikere skal sidde og snakke og snakke. Disse topmøder koster i sig selv milliarder og atter milliarder af kroner – kroner, som langt bedre kunne være brugt på netop de fattige i ulandene.

Samtidig må man spørge – det synes jeg i hvert fald er et relevant spørgsmål at stille: Hvad er socialt o.k., hvad er socialt i orden i de enkelte lande, og hvad er acceptabelt i de enkelte lande?

Levestandarden er jo forskellig i de forskellige lande, og sådan skal det også være, for levestandard har ikke nødvendigvis noget med fattigdom at gøre. F.eks. ville det være helt katastrofalt for det globale miljø, hvis alle mennesker i hele verden skulle have de samme materielle goder, som vi har i Danmark og lignende lande, med f.eks. køleskab, bil osv. Men til gengæld er der ingen tvivl om, at det vigtige er, at